

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

LABIRINTUL

COD: ARȘITA

James Dashner

LABIRINTUL

COD: ARȘITA

Traducere din limba engleză de
Bianca Paulevici

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Pentru cei care simt importanța cărții ca obiect de cult.

Strada 18 Decembrie 1989, nr. 10, Sector 1, București

Telefon: 0211 410 11 11

0211 410 11 11

0211 410 11 11

Copyright © 2017 Editura Libris

ISBN 978-606-83-14-0-1

Totul drepturile sunt rezervate.

Redacția: Editura Libris, Strada 18 Decembrie 1989, nr. 10, Sector 1, București

Editor: Gabriela Popescu

Coordonator: Gabriela Popescu

Editorial: Gabriela Popescu

Compoziție: Gabriela Popescu

Tipografia: Editura Libris, Strada 18 Decembrie 1989, nr. 10, Sector 1, București

Site-ul: www.libris.ro

De la Editura Libris, Strada 18 Decembrie 1989, nr. 10, Sector 1, București

Redacția: Editura Libris, Strada 18 Decembrie 1989, nr. 10, Sector 1, București

0211 410 11 11

0211 410 11 11

0211 410 11 11

0211 410 11 11

0211 410 11 11

0211 410 11 11

0211 410 11 11

PROLOG

NEW T

Ningea în ziua în care i-au omorât pe părinții băiatului.

A fost un accident, i-au spus ei mult mai târziu, dar el fusese de față când s-a întâmplat și știa că nu fusese un accident.

Începuse să ningă înainte să vină ei, aproape ca un semn de rău augur, rece și alb, care cădea din cerul cenușiu.

Își amintea cât de confuz fusese totul. Căldura înăbușitoare le lovise cu brutalitate orașul vreme de câteva luni de zile, devenite între timp ani, un șir infinit de zile pline de sudoare și durere, și foame. El și familia lui au supraviețuit. Diminețile pline de speranță se preschimbeau în după-amiezi în care cotrobăiau după mâncare, în care se lăsa cu certuri violente și zgomote înfricoșătoare. După care urmau serile de amorțeală din pricina zilelor lungi, fierbinți. Stătea alături de familia lui și se uita cum lumina pălea ușor pe cer, iar lumea dispărea încet sub ochii lui, întrebându-se dacă avea să-și mai facă din nou apariția la ivirea zorilor.

Uneori veneau țicniții, indiferent că era zi sau noapte. Dar familia lui nu vorbea despre ei. Nici mama, nici tatăl lui; și el, cu siguranță, nu. Avea impresia că dacă le-ar fi recunoscut existența cu voce tare ar fi fost ca și cum i-ar fi invocat, ca un fel de incantație care-i convoca pe diavoli. Doar Lizzy, cu doi ani mai mică și de două ori mai curajoasă ca el, avea tupeul să vorbească despre țicniți, ca și când ar fi fost singura îndeajuns de deșteaptă ca să știe că superstițiile erau niște prostii.

Și era doar o copilă.

Băiatul știa că el ar fi trebuit să fie cel curajos; el ar fi trebuit să fie cel care să-și liniștească sora mai mică. „Nu-ți face griji, Lizzy. Subsolul e încuiat bine; luminile sunt stinse. Oamenii răi

nici măcar nu vor ști că suntem aici.“ Dar se trezea mereu că nu poate scoate un cuvânt. O strângea tare în brațe, ca și când ar fi fost un ursuleț de pluș care îi aducea alinare. Și, de fiecare dată, ea îl bătea pe el pe spate, ușor. O iubea așa de mult, încât îl dorea inima. Atunci o strângea și mai tare, jurându-și în tăcere că nu avea să-i lase vreodată pe țințiți să o rănească, așteptând cu nerăbdare să-i simtă palma bătându-l ușor între omoplați.

Adormeau deseori așa, îmbrățișați în colțul subsolului, pe salteaua veche pe care tatăl lor o târâse jos pe scări. Mama lor îi aco-perea mereu cu o pătură, în ciuda căldurii – era gestul ei de revoltă împotriva Arșiței care stricase totul.

În dimineața aceea, s-au trezit într-un peisaj uimitor.

– Copii! o auzi el pe mama lor.

Visase – ceva cu un meci de fotbal, mingea rostogolindu-se prin iarba verde de pe teren, îndreptându-se spre o poartă neapărată dintr-un stadion gol.

– Copii! Treziți-vă! Veniți să vedeți!

Deschise ochii și își văzu mama uitându-se pe fereastra mică, singura din camera de la subsol. Dăduse la o parte scândura pe care tatăl lui o bătuse în cuie în seara de dinainte, așa cum făcea în fiecare seară, la apus. O lumină cenușie străluci pe chipul mamei lui, dezvăluindu-i privirea plină de uimire. Iar chipul i se lumină și mai tare, de un zâmbet cum el nu mai văzuse de multă vreme.

– Ce se întâmplă? mormăi el, ridicându-se.

Lizzy se frecă la ochi, căscă, după care îl urmă și se duseră împreună spre locul din care mama lor se holba la lumina zilei.

Își amintea câte ceva despre acel moment. Privi pe fereastră, mijindu-și ochii pe măsură ce i se obișnuiau cu lumina, în timp ce tatăl lui continuă să sforăie ca o fiară. Nici urmă de țințiți pe stradă, iar cerul era înnorat, lucru rar în ultima vreme. Încremeni când văzu fulgii albi. Cădeau din cerul cenușiu, rotindu-se și dansând, sfidând gravitația și zburdând în sus, apoi plutind din nou în jos.

Zăpadă.

Zăpadă.

– Ce mama naibii? mormăi el pe sub mustață, frază pe care o învățase de la tatăl lui.

– Cum de ninge, mami? întrebă Lizzy, cu privirea alertă și cu ochii plini de o bucurie care-i făcu fratelui ei inima să tresară.

El se întinse și o trase de cosiță, sperând că ea știa că viața lui nenorocită merita trăită doar datorită ei.

– O, știi tu, răspuse mama, toate lucrurile alea pe care le spun oamenii. Tot sistemul meteorologic al lumii e dat peste cap din pricina Arșiței. Eu zic să ne bucurăm pur și simplu de ea, ce ziceți? E un lucru de-a dreptul extraordinar, nu credeți?

Drept răspuns, Lizzy oftă fericită.

El continuă să privească, întrebându-se dacă avea să mai vadă vreodată așa ceva. Fulgii pluteau agale, căzând în cele din urmă pe pământ și topindu-se numaidecât. Pe geam se vedeau ca niște pistrui umezi.

Rămaseră acolo, privind la lumea de-afară, până văzură niște umbre alunecând peste partea de sus a ferestrei. Dispărură într-o clipită. Băiatul își lungi gâtul să vadă cine sau ce trecuse pe-acolo, dar era prea târziu. Câteva secunde mai târziu, se auziră bătăi puternice în ușa principală de deasupra. Înainte să se oprească, tatăl lor sări în picioare cât se poate de treaz și de alert.

– Ați văzut pe cineva? întrebă tatăl, cu vocea puțin răgușită.

De pe chipul mamei lui dispăru bucuria de mai devreme, fiind înlocuită de ridurile deja familiare, de preocupare și îngrijorare.

– Doar o umbră. Răspundem?

– Nu, zise tatăl lor. Categorical, nu răspundem. Rugați-vă să plece, oricine ar fi.

– Ar putea să spargă ușa, șopti mama. Eu așa aș face. Ar putea crede că locul e abandonat, că poate au rămas ceva conserve cu mâncare pe-aici.

Tata o privi vreme îndelungată, cu mintea lucrându-i frenetic în tăcerea care se așternuse. După care, *bum, bum, bum!* Pocniturile

zdravene în ușa clătinară casa din temelii, de parcă vizitatorii lor aduseseră cu ei un berbec.

– Rămâi aici, spuse tata prudent. Rămâi cu copiii!

Mama dădu să spună ceva, dar se opri, uitându-se la fiica și la fiul ei, care contau mai mult ca orice. Îi strânse la piept, ca și când brațele ei i-ar fi putut proteja, iar băiatul se lăsă alinat de căldura trupului ei. O strânse tare în brațe, în timp ce tatăl lui urcă în tăcere scările, iar podeaua de deasupra lor scârțâi când bărbatul se îndreptă spre ușa de la intrare. Apoi, tăcere.

Aerul deveni încărcat, apăsător. Lizzy se întinse spre fratele ei și îl prinse de mână. El reuși în sfârșit să găsească vorbe de alinare și i le spuse fetei.

– Nu-ți face griji, șopti abia audibil. Probabil că sunt doar oameni înfometaji. Tata le va da niște mâncare, după care vor pleca. O să vezi.

O strânse de mână cu toată dragostea de care era în stare, fără să creadă un singur cuvânt din ce-i spusese.

Urmă o avalanșă de zgomote.

Ușa se deschise cu putere.

Voci stridente, furioase.

Un trosnet, apoi o bufnitură zgudui podeaua.

Pași grei, înfricoșători.

După care străinii coborau apăsând scările. Doi bărbați, trei, o femeie – patru în total. Nou sosiții erau îmbrăcați în ton cu vremurile și nu păreau nici amabili, nici amenințatori. Doar extrem de serioși.

– Ați ignorat toate mesajele pe care vi le-am trimis, spuse unul dintre bărbați în timp ce se uita prin cameră. Îmi pare rău, dar avem nevoie de fată. Elizabeth. Îmi pare foarte rău, nu avem de ales.

Și, într-o clipă, lumea băiatului se prăbuși. O lume deja plină cu mai multe lucruri triste decât ar putea număra un copil. Străinii se apropiară prin aerul încărcat de tensiune. Se întinseră după Lizzy, o apucară de tricou, o împinseră la o parte pe mama care se agățase de fetița ei – frenetică, sălbatică, țipând din toți

rărunchii. Băiatul o zbughi înainte, lovindu-l pe unul dintre bărbați în umeri. Inutil. Un țanțar atacând un elefant.

Privirea de pe chipul lui Lizzy în timpul nebuniei ce se dezlănțuise brusc. Băiatul simți ca și cum ceva rece și dur îi străpunsese pieptul, sfârtecându-l cu bucățile zimțate care cădeau asupra lui. Era de nesuportat. Țipă la rândul lui îndelung și se azvârli cu și mai multă forță asupra intrușilor, lovindu-i cu sălbăticie.

– Ajunge! strigă femeia.

O mână brăzdă văzduhul, plesnindu-l pe băiat peste față, ca o mușcătură de șarpe. Cineva o pocni pe mama lui direct în cap. Aceasta se prăbuși la pământ. Un zgomot precum trăsnetul răbufni în apropiere de el și peste tot în același timp. Urechile îi țiuiau cu un bâzâit asurzitor. Se propti de perete și privi scena de groază din fața lui.

Unul dintre bărbați, împușcat în picior.

Tatăl lui stând în pragul ușii, cu pușca în mână.

Mama lui, scrâșnind în timp ce se ridica de pe podea, îndreptându-se spre femeia care, la rândul ei, își scosese arma.

Tatăl lui, trăgând alte două focuri. Un bâzâit metalic și scârțâitul unui glonț lovindu-se de beton. Rateuri, ambele.

Mama lui apucând-o pe femeie de umăr.

După care femeia lovi cu cotul, trase cu arma, se răsuci, mai trase de trei ori. În haosul din jurul lui, aerul deveni dens, sunele se estompară, timpul – un concept străin. Băiatul simți cum se deschide un hău sub el când ambii lui părinți se prăbușiră la pământ. Trecu o clipă îndelungată, în care nimeni nu se mișcă, mai ales mama și tata. Nu aveau să se mai miște niciodată.

Toți își îndreptară privirile spre cei doi copii rămași orfani.

– Luați-i pe *amândoi*, fir-ar să fie, spuse în cele din urmă unul dintre bărbați. Îl pot folosi pe celălalt ca subiect de control.

Bărbatul acela arătă spre el atât de nonșalant, de parcă s-ar fi hotărât în sfârșit ce conservă să-și ia din cămară. Nu avea să uite niciodată chestia asta. Se împletici după Lizzy și o trase în brațele lui. Iar străinii îi luară cu ei.

CAPITOLUL 1

221.11.28 | 9:23 a.m.

„Stephen, Stephen, Stephen. Numele meu e Stephen.“

Își tot repetase în surdină asta în ultimele două zile – de când îl luaseră de lângă mama lui. Își amintea fiecare secundă din ultimele momente petrecute cu ea, fiecare lacrimă care i se prelinsese pe chip, fiecare cuvânt, atingerea ei caldă. Era tânăr, dar înțelegea că așa fusese cel mai bine. Își văzuse tatăl afundându-se într-o nebunie desăvârșită, plină de furie și violență, și pericol. Nu ar fi suportat să o vadă și pe mama lui sfârșind la fel.

Și totuși, durerea pricinuită de despărțirea lor îl înghițea cu totul. Ca un ocean care-l trăsesese la fund, infinit de rece și de adânc. Stătea întins pe pat, în camera lui mică, cu picioarele ghemuite la piept și cu ochii strâns închiși, ca și când asta l-ar fi ajutat să adoarmă. Dar, de când îl luaseră, dormise doar fragmentat, în intervale mici pline de nori întunecoși și fiare urlătoare. Se concentra.

„Stephen, Stephen, Stephen. Numele meu e Stephen.“

Se gândi că trebuia să se agațe de două lucruri: amintirile și numele lui. Cu siguranță, nu ar fi putut să i le ia pe primele, dar încercau să i-l fure pe-al doilea. Preț de două zile puseseră presiune pe el să-și accepte noul nume: Thomas. Refuzase, agățându-se cu disperare de cele șapte litere pe care cei care fuseseră sânge din sângele lui le aleseseră pentru el. Când oamenii în halate albe îl strigau Thomas, nu le răspundea; se purta de parcă nu i-ar fi auzit sau ca și când ar fi crezut că vorbeau cu altcineva. Nu era ușor când se aflau doar două persoane în încăpere, cum se întâmpla de obicei.

Stephen nu avea nici măcar cinci ani, și totuși frânturile de lume pe care le văzuse fuseseră pline de întuneric și de durere. După care îl luaseră oamenii aceștia. Păreau hotărâți să se asigure că el o să înțeleagă că lucrurile puteau doar să se înrăutățească, fiecare lecție devenind tot mai dificil de învățat decât cea de dinaintea ei.

Ușa de la camera lui scârțâi, după care se deschise imediat. Intră un bărbat, îmbrăcat într-un costum verde, dintr-o singură piesă, care semăna cu o pijama pentru adulți. Stephen vru să-i spună că arăta ridicol, dar, după ultimele câteva întâlniri pe care le avusese cu oamenii aceștia, se hotărî să-și păstreze părerea pentru sine. Răbdarea lor începea să se termine.

– Thomas, vino cu mine, spuse bărbatul.

„Stephen, Stephen, Stephen. Numele meu e Stephen.“

Nu se clinti. Își ținu ochii strâns închiși, sperând ca străinul să nu fi observat că trăsesese cu ochiul când îl auzise intrând în cameră. De fiecare dată venise altcineva. Nici unul dintre ei nu fusese ostil, dar, la o adică, nici unul dintre ei nu fusese nici drăguț. Păruseră cu toții distanți, cu mintea în altă parte, nepăsători față de băiatul singur din pat.

Bărbatul vorbi din nou, fără să încerce măcar să-și ascundă nerăbdarea din voce.

– Thomas, ridică-te! Nu am timp de jocuri, bine? Ne muncesc ca pe niște robi ca să pregătim totul, și am auzit că ești printre ultimii care se opun noului lor nume. Las-o mai moale, fiule! Chiar vrei să te războiești pentru asta? După ce că te-am salvat de ce se întâmplă afară?

Stephen se strădui să nu se miște, rezultatul fiind însă doar o rigiditate care nu avea cum să-l facă să pară că doarme. Își ținu respirația până trebui în cele din urmă să tragă adânc aer în piept. Renunță, se întoarse pe spate și-l privi pe străin drept în ochi, sfidător.

– Arăți ca un prost, spuse el.

Bărbatul nu reuși să-și ascundă uimirea; păru amuzat:

– Poftim?

Stephen se aprinse de mânie.

– Am zis că arăți ca un prost. În combinezonul acela verde ridicol. Și nu te mai preface! Pur și simplu n-o să fac ce vrei tu să fac. Și cu siguranță nu mă voi îmbrăca în nimic ce arată ca pijamalele alea de bărbați pe care le porți. Și nu mă mai striga Thomas! Numele meu e Stephen!

Stephen spusese toate astea dintr-o suflare, așa că fu nevoit să tragă adânc aer în piept, sperând ca asta să nu-i fi stricat momentul. Să nu-l fi făcut să pară slab.

Bărbatul râse și părea mai mult amuzat decât arogant. Lui Stephen tot îi venea să arunce cu ceva prin cameră.

– Mi-au spus că ai... Bărbatul se opri, se uită la o tabletă electronică pe care o avea la el. ... o „fire copilăroasă, adorabilă“. Cred că pur și simplu nu o văd eu.

– Asta se întâmpla înainte să mi se spună că trebuie să-mi schimb numele, contracară Stephen. Numele pe care mi l-au dat mama și tata. Cei de la care m-ați luat.

– Te referi la tatăl care a înnebunit? Întrebă bărbatul. Cel care aproape că a omorât-o în bătaie pe mama ta, într-atât de bolnav era? Și la mama care ne-a rugat să te luăm? Care e tot mai bolnavă cu fiecare zi? La *acei* părinți te referi?

Stephen fierbea, dar nu spuse nimic.

Vizitatorul lui îmbrăcat în verde se apropie de pat și se lăsă pe vine.

– Uite ce e, ești doar un copil. Unul isteț, nu încapе îndoială. Foarte isteț. Și imun la Arșiță. Ai multe atuuri.

Stephen simți avertismentul din vocea bărbatului. Cu siguranță, *nu* avea să urmeze ceva bun.

– Va trebui să accepți pierderea anumitor lucruri și să te gândești la ceva mai mareț ca propria persoană, continuă el. Dacă

nu găsim un tratament în câțiva ani, s-a zis cu oamenii. Așa că... să-ți spun cum vor decurge lucrurile, *Thomas*. Te vei ridica. Vom ieși împreună pe ușa aceea. Și nu am de gând să repet.

Bărbatul așteptă o clipă, fără să-și mute privirea de la el, după care se ridică și se întoarse să plece.

Stephen se ridică. Îl urmă pe bărbat afară pe ușă.

CAPITOLUL 2

221.11.28 | 9:56 a.m.

Când intrară pe coridor, Stephen văzu pentru prima dată de când ajunsese acolo un alt copil. O fată. Avea păr șaten și părea să fie puțin mai mare ca el. Dar nu prea își putea da seama; îi aruncă doar o privire scurtă, în timp ce o femeie o escorta în camera de lângă a lui. Ușa se închise cu o bufnitură chiar când el și însoțitorul lui trecură pe lângă ele, iar el observă plăcuța de pe suprafața albă a ușii: 31K.

– Teresa și-a acceptat fără probleme noul nume, spuse bărbatul în verde pe măsură ce înaintau pe coridorul lung și slab iluminat. Bineînțeles, s-ar putea ca acest lucru să se fi datorat faptului că voia să-l uite pe cel pe care-l purtase mai înainte.

– Cum o chema? întrebă Stephen, pe un ton aproape politicos.

Chiar voia să știe. Dacă fata renunțase într-adevăr atât de ușor, poate că ar fi putut el să țină minte și numele ei – ca o favoare pentru un potențial prieten.

– Va fi destul de greu să-l uiți și pe-al tău, se auzi răspunsul. Na-ș vrea să te împovărez cu încă unul.

„Nu-l voi uita niciodată“, își spuse Stephen. „Niciodată!“

Undeva, într-un colțisor îndepărtat al minții lui, își dădu seama că-și schimbase deja atitudinea, aproape insesizabil. În loc să insiste să fie numit Stephen, începuse doar să promită că nu va uita numele de Stephen. Oare cedase deja? *Nu!* Aproape că țipă.

– Pe *tine* cum te cheamă? întrebă el, simțind nevoia să-și abată gândul.

– Randall Spilker, spuse bărbatul fără vreo urmă de ezitare. Luară colțul și ajunseră la un grup de ascensoare. Cândva, nu eram așa un ticălos, crede-mă! Lumea, oamenii pentru care

lucrez – făcu un semn în jurul lui, fără să se oprească asupra vreunui lucru în particular – mi-au transformat inima într-o bucată de tăciune. Din păcate pentru tine.

Stephen nu-i răspunse, întrucât era prea ocupat să se întrebe încotro se îndreptau. Se auzi sunetul ascensorului, ușile se deschiseră, iar ei urcară în el.

Stephen stătea pe un scaun ciudat, ale cărui dispozitive integrate îi apăseau picioarele și spatele. Senzori wireless, fiecare dintre ei cât o unghie, îi erau atașați de tâmple, gât, încheieturi, de oasele coatelor și de piept. Se uita la consola de lângă el, care colecta date, țărâind și emițând bipuri. Bărbatul îmbrăcat în pijama stătea pe un alt scaun și îl observa, cu genunchii la doar câțiva centimetri de-ai lui Stephen.

– Îmi pare rău, Thomas. De obicei am așteptat mai mult timp până să ajungem la asta, spuse Randall. Părea mai drăguț decât pe coridor și în camera lui Stephen. Ți-am acorda mai mult timp ca să-ți asumi noul nume de bunăvoie, așa cum a făcut Teresa. Dar timpul este un lux de care nu mai dispunem.

Ridică o bucată minusculă de argint sclipitor, rotunjită la un capăt, iar la celălalt ascuțită ca lama.

– Nu te mișca, spuse Randall, aplecându-se în față, de parcă avea de gând să-i șoptească ceva la ureche lui Stephen.

Înainte să apuce să-l întrebe ceva, Stephen simți o durere ascuțită în gât, chiar sub bărbie, apoi senzația neliniștitoare că ceva i-ar scormoni prin gât. Urlă, dar totul se termină într-o clipită și simți doar panica ce îi umpluse pieptul.

– C-ce a fost aia? se bâlbâi el.

Încercă să se ridice de pe scaun, în pofida tuturor lucrurilor atașate de el.

Randall îl împinse la loc pe scaun. Ușor de făcut, ținând cont că era de două ori cât Stephen.

– E un stimulator de durere. Nu-ți face griji, se va dizolva și va fi eliminat din organismul tău. În cele din urmă. Dar până